

Her Şey Gönölünce Olsun

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Ekim 2014

Yazdan kalma bir gün,
Desem koca bir yalan.
Sessizlik yüreği dađlayan.
Uzaklarda dostlar
Bilirim, nedendir bu efkâr...

Sesim titremiyor artık. İstesem de ağlayamıyorum. Özledim desem, neye yarar.

Bayramın tınısı ta uzaklardan çalınıyor kulağıma hem de günler öncesinden başladı. Yoksun muyum ya da yoksul? Olmadığım kadar zenginim ve olmadığım kadar varlıklı. Saraylarda oturuyormuşçasına ve lütufkâr varlığı ile yanı başımda iken sevdiklerim.

İki seçenek var önümde: Ya, elimdekiler ile avutacağım kendimi ya da erteleyeceğim hayallerimi. Hani, sana bahsettiğim o koruk düşlerim... Hani, benden çaldıkların... Hani yüzüme vurduğın ne varsa...

Ki her günümüz bayram tadındaydı seninle ve her anımız. Paylaştıklarımız zira aynı dil idi konuştuğumuz. Adını da beraber koymuştuk seninle: Sevgi idi lehçemiz arasına kattığımız o nüktedan kahkahalarımızla.

Ne çok şeye sahiptik çünkü ortak bir paydada buluşmuştuk seninle. Dile kolay; otuz küsur sene.

Aslında söz vermiştim kendime, biliyor musun? Benimki de söz mü şimdi... Nereden bileceksin. Zaten bilmek isteseydin çoktan bozmuştun sessizliğini ve atmıştın kibrini üzerinden.

Nasıl, nasıl görememişim, diye az hayıflanmıyorum değil doğrusu. Zira işin içine sevgi girdi mi gözlerim görmez olur hiçbir şeyi. Ben seni çok ama çok sevmiştim arkadaşım ve inanmıştım da eşit ölçüde duyumsandığıma.

Kaçıncı mektup yazdığım, kaçıncı sitem, kaçıncı ibrazım...

Görmeye alışkın olduğum varlığın nasıl da karıştı kayıplara. Nasıl kopup da parçalandık ve nasıl yoksun bıraktık birbirimizi o ortak dilden. Yalan da değil hani; leb demeden leblebiyi anlardık ola ki bir konudan bahsedelim. Kalplerimiz birdi ya da benim saflığım senden şüphe duymamakla.

Neyin muhasebesi bunlar, değil mi o köprüler yıkıldıktan sonra? Ya da çok mu yüzsüzüm hala deştiğim

için. Bilmez misin, nasıl da sevgi arsızıyım. Yeter ki birileri okşasın başımı ve iltifatlara boğsunlar. Al işte, yine çözüldüm çünkü biliyorum bu satırları okuduğunu. Ne garip bir iletişim bizimki. Ya da sanırım o doğrultuda. Hala inanıyorum içinde kırıntı da olsun bana dair bir şeyler sakladığını.

O parka gitmeyeli çok oldu hani yürüdüğümüz o Arnavut kaldırımını. Nasıl da ihtimam gösterirdim zarar görme diye. Anneliği tadan sendin ve sayende ben de teyzelik unvanıma kavuşmuştum. Şimdi görsem tanımam gerçi. Ama bil ki; beni mahrum bırakan sensin. Tek kopan sen değildin ki... Ne varsa sana dair ve duyumsadığım, kopardın benden. Hem de ne için? Biliyorsun sebebini ve asla da dile getirmeyeceğim. Biliyorum ki; bu mezara kadar gidecek bir sır benimle her ne kadar sen de dillendiremesen de.

Çok şey var aslında içimde saklı ve yüzüne vurmadığım lakin bunları ben de geç fark etmiş bulundum. Çünkü önemsemiyordum ve senin bitimsiz arzuların ve kıskançlıkların dostluğumuzu bozamazdı. Bozmamalıydı ta ki son oyuncağımı sen elimden çalana kadar. Artık ne oyuncağım kaldı ne de oyun arkadaşım. Sanır mısın ki; arayışım sonlandı? Asla. Zira bilirsin duramam ben hayal kurmadan ve sevmeden. Ama şu da bir gerçek ki senin boşluğunu kimseler dolduramadı. Ve dolmayacak da o boşluk sonsuza kadar. Ya sen, doldurabildin mi? Hoş, belki de hiçbir boşluk barınmıyor o kalpte. Belki hiçbir zaman barınmamıştım yüreğinde. Nasıl bunca yıl oynadın, onu da çözebilmiş değilim.

Seninle son konuşmamız dün gibi aklımda ve yanıtız kalan tüm sorular uçuşmakta zihnimde.

Aidiyet duygum seninle varlık kazanmıştı. Al sana, bir yanığı daha. Ben kaybolmuşken sen nasıl oluyor da sahip olduklarınla bu kadar mutsuzsun? Sahip olmadığım onca şeye duyduğum özlemi bile kıskanmış birine gelmiş neler soruyorum. Hayaller çalınmaz ki ya da çalıntı özlemlerle bir gelecek inşa edilmez. Senin yaptığın affedilir gibi değil. Sanma ki savunmasızım, sanma ki yalnız ve mutsuzum. Yeri geldi mi hüznle iyi iletişim kurar ve olabildiğince boğulurum yaşlara ve bundan da gurur duyarım. O yaşlar bana insan olduğumu hatırlatır ve mutluluğun dalga dalga bana ulaştığını hissederim yağmur sonrası. Severim yağmuru en az güneşi sevdiğim kadar. Boğulurum karanlıkta çünkü bilirim ki aydınlık hiç de uzak değil. Ve yetinirim de elimdekilerle. Senin hangi oyuncağını çaldım da benimkini çok gördün? En kabullenilmezi de bu. Yoksa şu an yan yanaydık.

Kalabalığıyla bir bayram seni bekliyor. Benimki bana yeter zira kimse ile mukayese etmiyorum kendimi. Sonuç itibariyle Yaratan'ın bir lütfü sahip olduklarımız ve şükretmeliyim elimdekilerle.

Geçen bayram ve bir önceki. Ve bu bayram ve Allah'ın izniyle bir sonraki. Öncekiler ve sonrakiler. Ama biz olmadan, sen yanıt verip kuru bir bayram tebrikini çok görüp.

Alışkınım yitip gitmelere kimselerin alışık olmadığı kadar. Kanıksadım artık ihanetleri hele ki şu ahir ömrümde verdiğim kayıpları düşünecek olursam. Ve bir o kadar şaşırıyorum kendime nasıl muhafaza

ediyorum kimliđimi ve g¼c¼m¼. Seviyorum da kendimi ve o arsız çocuđu. ¼nk¼ ben b¼yle mutluyum.

İçsel yolculuğum tek kişilik bir kompartımda devam ediyor ara sıra yol arkadaşlarım olsa da.

G¼receli yaşamların ¼znel kimliğini korumaya çalışan kim varsa selam olsun.

Yalnızlığın g¼r¼lt¼s¼ her ne kadar erişmese de uzaklara ben hissediyorum varlıklarını.

Her ne kadar mesafeler olsa da aramızda bir o kadar yakınımdasın t¼m serzenişlerime rağmen.

Her şey g¼nl¼nce olsun ve bayramını kutluyorum karşılığını almayacağımı bile bile.

Kim varsa yakınımda, uzağımda herkese g¼nl¼nce bir bayram diliyorum ve bayram tadında uzun bir ¼m¼r...